

Sygn. akt VIII Cz 636 /13

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VIII Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SO Włodzimierz Jasiński (spr.)

Sędziowie : SO Marek Lewandowski ; SO Małgorzata Kończal

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela Funduszu (...)w W.

przy udziale dłużnika E. S.

o wyjawienie majątku

na skutek zażalenia wierzyciela

od postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 16 września 2013 roku

sygn. akt I Co 3163/13

postanawia : **uchylić zaskarżone postanowienie i pozostawić sądowi pierwszej instancji decyzję w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 16 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Toruniu odrzucił przedmiotowy wniosek oceniając , iż dłużnik Fundusz (...)w W. nie posiada zdolności sądowej do występowania w sprawie wobec braku osobowości prawnej , którą utracił z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 roku , Nr 157 , poz. 1241) , która zmieniła przepis art. 24 ust 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. nr 158 , poz. 1121 ze zm.) skreślając passus o treści „ i posiada osobowość prawną”.

Sąd Rejonowy dokonując wykładni znowelizowanych przepisów ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy , a zwłaszcza art. 24 ust. 3 i ust. 5-7 oraz ust. 3 pkt 2 doszedł do wniosku , iż wnoszący przedmiotowy wniosek fundusz nie posiada osobowości prawnej , a zatem nie ma także zdolności sądowej co skutkować powinno odrzuceniem wniosku na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd pierwszej instancji uznał również , iż nie jest możliwe uzupełnienie braku zdolności sądowej wnioskodawcy w trybie art. 199 § 2 k.p.c. , gdyż o jego statucie przesądził ustawodawca.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się wnioskodawca podnosząc , iż w jego ocenie zakres obowiązków i praw jakie nałżyła na fundusz ustawa o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy uzasadnia możliwość przyjęcia istnienia atrybutu zdolności prawnej funduszu. Jest to wniosek tym bardziej uprawniony bowiem

posiadając określone uprawnienia fundusz musi mieć możliwość obrony swoich praw i realizacji obowiązków na drodze sądowej poprzez dysponenta funduszu jakim jest Minister Pracy i Polityki Społecznej osobiście bądź przez swojego pełnomocnika (marszałka województwa).

Wnioskodawca podniósł dodatkowo w zażaleniu , iż Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 70 § 1 k.p.c. nie wyznaczając odpowiedniego terminu do uzupełnienia braków w zakresie zdolności sądowej lub procesowej - jako kompetencji sadu (w formie wydanego postanowienia) a nie przewodniczącego (w formie wydanego zarządzenia). Nie wydanie przy tym postanowienia nie uchylało obowiązku sądu do wydania z urzędu postanowienia o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie okazało się zasadne.

Już na wstępie rozważań trudno jest w ocenie Sądu Okręgowego zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego , że to Fundusz (...)w W. wystąpił z przedmiotowym wnioskiem o wyjawienie majątku dłużniczki, chociaż samo określenie formalne w taki sposób wnioskodawcy (jako nazwy funkcjonującej w obrocie prawnym) odpowiada aktualnie obowiązującemu prawu – o czym dalej w uzasadnieniu.

To w istocie nietrafne stanowisko sądu pierwszej instancji stanowiło następnie podstawę do wyprowadzenia przez tenże sąd wniosku o braku zdolności prawnej i sądowej funduszu na tle znowelizowanego przepisu art.24 ust 1 ustawy z 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158 , poz. 1121 ze zm.) – **dalej ustawa o ochronie roszczeń** , który jakkolwiek uzasadniony w swej argumentacji odnoszącej się do kwestii samej istoty zdolności prawnej i sądowej funduszu nie miał jednak swojego przełożenia i wpływu na trafności zapadłego w sprawie orzeczenia.

Odwołując się do znowelizowanej **ustawy o ochronie roszczeń** ustawodawca przy założeniu racjonalności jego działania , z jednej strony co jest niesporne pozbawił Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych osobowości prawnej na podstawie art. 29 ust. 3 ustawy z 27 sierpnia 2009 roku przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 , Nr 157 , poz. 1241) - **dalej ustawa o finansach** przekształcając go w państwowy fundusz celowy nie posiadający obecnie zdolności sądowej , z drugiej zaś strony stworzył konstrukcję prawną polegającą na utworzeniu instytucji dysponenta funduszu (ministra właściwego do spraw pracy art. 24 ust.2 ustawy **o ochronie roszczeń**) , który jako organ państwowy posiadający co jest poza sporem zdolność prawną i sądową (reprezentant Skarbu Państwa) może w stosunku do tak utworzonego funduszu (będącego w istocie rachunkiem bankowym - art. 29 ust 4 **ustawy o finansach**) nabywać i zaciągać jako podmiot prawa zobowiązania oraz pozywać i być pozywanym (posiada zatem zdolność sądową i procesową) - art. 24 ust 3 pkt 1 **ustawy o ochronie roszczeń**. Tenże fundusz celowy może być przy tym reprezentowany albo przez właściwego ministra osobiście , albo przez działający w jego imieniu inny organ będący pełnomocnikiem dysponenta funduszu w zakresie treści udzielonego mu pełnomocnictwa (art. 24 ust 4 **ustawy o ochronie roszczeń**) . Innymi słowy utworzony fundusz celowy nie posiadający obecnie osobowości prawnej według nowego rozstrzygnięcia prawnego reprezentowany jest przez podmiot taką osobowość posiadający lub przez inny podmiot na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa (w omawianym przypadku przez marszałka województwa). Co istotne przy tym podmioty tak umocowane pierwotnie lub działające jako pełnomocnik na podstawie art. 24 ust.3 pkt 2 **ustawy o ochronie roszczeń** w obrocie prawnym prowadzą sprawy i występują w tych sprawach pod nazwą Funduszu (...)z siedzibą w W. z adresem siedziby dysponenta (lub osoby pełnomocnika przez dysponenta umocowanego).

W świetle powyższych znowelizowanych unormowań prawnych należy w ocenie Sądu Okręgowego odmiennie aniżeli przyjął to Sąd Rejonowy uznać zatem , iż wnioskodawcą w przedmiotowej sprawie o wyjawienie majątku kryjącym się w istocie pod nazwą Funduszu (...)w W. był Minister Pracy i Polityki Społecznej i działający w jego imieniu Marszałek Województwa (...), który to podmiot po uzupełnieniu przedmiotowego wniosku na wezwanie tego sądu w zakresie wykazania swojej legitymacji czynnej powoływał się na umocowanie Ministra Pracy i Polityki Społecznej do występowania w sprawie w imieniu Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Wynika to jednoznacznie

z załączonych do sprawy dokumentów i pism wnioskującego w imieniu którego działa jego pełnomocnik. Oznacza to , iż od chwili wniesienia wniosku w przedmiotowej sprawie wnioskodawca Minister Pracy i Polityki Społecznej w imieniu którego występuje Marszałek Województwa (...) działający pod nazwą Funduszu (...)w W. był umocowany do podjęcia działań w odniesieniu do tego funduszu i posiadał zdolność sądową i procesową.

Jedynie na marginesie powyższych rozważań należy wskazać , iż przedstawiona przez Sąd Rejonowy szeroka argumentacja prawna była trafna w odniesieniu do oceny statusu samego funduszu. Sąd Rejonowy jednak nie powiązał tej oceny z możliwą i przyjętą przez **ustawę o ochronie roszczeń** reprezentacją funduszu działającego pod tym szyldem przez jego dysponentów jako podmiotów uprawnionych , polemizując szeroko z tak przyjętą konstrukcją prawną i unormowaniami ustawowymi , w tym z samą możliwością reprezentacji funduszu zaproponowaną przez ustawodawcę pod inną nazwą , wnioskując w końcowej argumentacji o jej odrzucenie a limine i wskazując ,że jest ona nie do obrony.

Takie stanowisko Sąd pierwszej instancji nie zasługuje w ocenie Sądu Okręgowego na uwagę. Uszło bowiem z pola widzenia tego sądu , iż jego rolą nie jest formułowanie wniosków doktrynalnych (de lega lata czy de lege ferenda) ale prawidłowe zastosowanie obowiązujących norm prawa którymi jest związany podobnie jak każdy inny podmiot i które w konkretnym przypadku w świetle obowiązujących zasad postępowania i wykładni prawa powinien zastosować .

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

O kosztach postępowania Sąd postanowił na podstawie art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. a contrario i § 2 k.p.c.